

Rudolf. Többed
eni. Rudolf kü-
le vonni az orsót
n túlsókat szere-
Wolf Izidor. Az
ó, ha igaz, mert
ár most az a kér-
or? Mert élő sze-
szokás egy-egy
ni, de nem mint
eretet érdemel. —
megörülne a vers-
ödnék meg rajta.
azonban meg-
Nem lesz nagyon
késztesz, fogsz te
Andrásffy Alice.
testv. Ugy lát-
lésnek a magvát
t az és ki a szer-
le a szép előadás
dél. Az apró s
ken irtad le. De
közlését igazolná.
nelegebben viszo-
gyik megjelen. —

ig.

a: Koller Kor-
er Hedvig 1 frt.
a kegyes ada-
Forgó bácsi.

izetőihez.

géhez közeledik.
LAP" amaz elő-
e hóval lejár, szí-
et mielőbb meg-
szétküldése fenn-

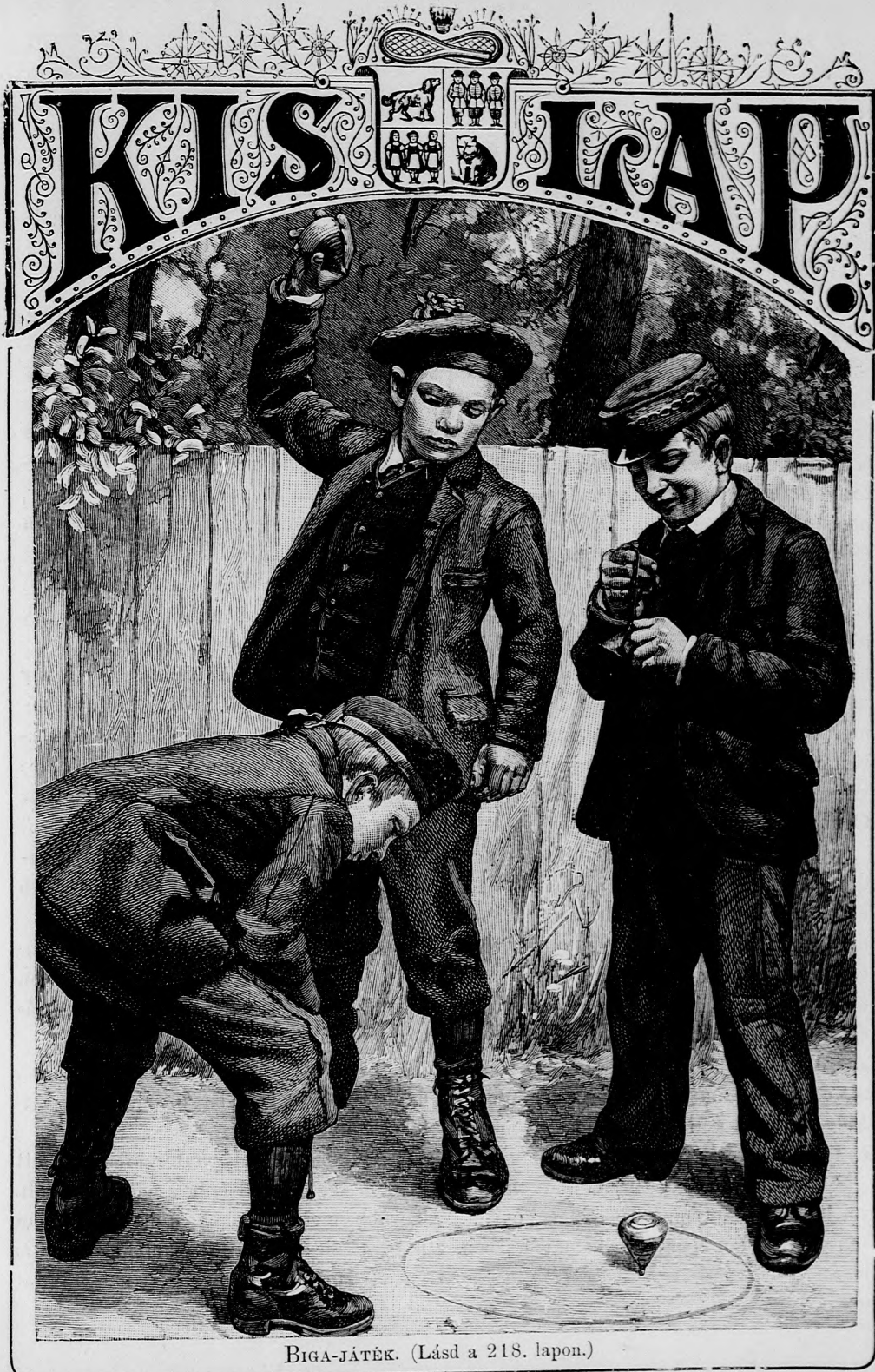
tési ára:

1 frt 40 kr.
2 frt 80 kr.
5 frt 60 kr.

eknek elküldésére
lványok használ-
atalához: Buda-
. Athenaeum-épü-

kiadóhivatala.

z., Athenaeum-épület.
Budapesten.

BIGA-JÁTÉK. (Lásd a 218. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MI SZERENGESEM tagadhatta Andor, hogy minden úgy volt, amint Gábor mondta; de csak annál inkább mérgelődött, mikor látta, hogy a többi fiuk is mind éppen úgy gondolkoznak róla. Eddig sem igen szerették és most még inkább elfordultak tőle. Gábor pedig szintén távol igyekezett maradni a két testvértől s jól tudta, hogy ezek most már nem barátai. Nem bánta, ámbar így most már éppenséggel egyedül maradt. Palival és a társakkal már rég nem igen barátkozott. Az egyedüli pedig, aki mindig újra nyájasan közeledett hozzá, Elek, hiába tette ezt. Gábor úgy vélte, hogy most már nem újíthatja meg a viszonyt, mert Elek még talán elbizakodnék, hogy lám, nélküle mégsem lehet meg, most már vissza tér hozzá, mikor nincs más pajtása. Csak azért sem!

A siralmas végű kirándulás óta Andor nem hívta többé a »Zöld fá«-hoz, aminek Gábor csak örült. Sokszor gondolta sohajtozva: bár eddig se ment volna oda! Még mindig nem tudta, hogyan fog abból az adósságából kivergődni, mi lesz ennek a gonosz bajnak a vége, ha Márton gazda kifogy a türelméből; követeli a pénzt és talán panaszt tesz az igazgatónál! Mégis csak el köll megint hozzája menni és várakozásra kérni.

— Ezt a két forintot, amit hazulról tegnap kaptam, oda adom neki... talán elfogadja legalább kamat fejében, aztán vár.

Éppen amint kilépett a kapun, szembe jött vele Elek, aki szintén egyedül volt.

— Csak egymagad sétálgatsz? szolt Elek a régi baráti hangon. Menjünk együtt.

— Köszönöm. Most csak egymagam akarok sétálni.

Maga is röstelte, mikor a szives megszólításra ily kereken elutasító választ adott. De hát mit tegyen? Azt csak nem mondhatja meg Eleknek, hová indult? Elek azonban, mint már annyiszor, most sem neheztelt, hanem nyájasan mondá:

— Az már más, ha magad akarsz sétálni. No, majd máskor kísétálunk együtt, ha kedved lesz.

Ezzel betért az udvarra, Gábor pedig tovább ballagott a »Zöld fa« felé. Az egész uton ez a rövid találkozás forgott a fejében. Olyan elhagyottnak érezte magát, hogy egy pillanatig kedve lett volna vissza fordulni és bocsánatot kérni Elektől; de aztán megint csak fölül kerekedett benne a dacz, a büszkeség, s tovább ment a maga útján.

Mikor a koresmához ért, ennek ajtajából éppen Andor lépett ki és nagyon sietve iparkodott odább. Csak úgy futtában mondá:

— Ahá, eljársz ide hívás nélkül is, ugy-e? No, ma hiába jöttél, el van foglalta a kuglizó.

Gábor belépett a terembe, de ott kivételesen ezuttal éppen senki sem volt. Tovább ment a kertbe s ott csakugyan nagy társaságot látott, melynek Márton gazda maga szolgált, úgy hogy amint

megpillantá Gábort, nagyon kurtán szolt oda neki:

— Ma nem érek rá, Gábor urfi, jöj-jön máskor.

Gábor félig-meddig még örült, hogy máskorra marad a dolga s szaporán megindult haza felé. De Andort már nem érhetette utól.

Ez, amit most elmondtam, nagyon egyszerű kis eset volt és mégis, mielőtt beesteledett, nagyon fontossá lett az egész diák-seregre nézve.

Egy nagyobb csapat fiu, köztük Miklós és Berti, labdázásról volt hazatérőben, mikor az utszélien egy bokor mellől Márton gazda lépett elő s Miklóssal kívánt szólni. A koresmáros láthatólag izgatott és haragos volt, de megjelenése már azért is feltűnt a fiuknak, mert tudták, hogy az igazgató éppenséggel nem barátja ennek a ravasz embernek s nem szereti, ha itt látja az intézet közelében, még kevésbé, ha a diákokkal van dolga. Természetes tehát, hogy mindnyájan nagyon kíváncsiak voltak, mit keres itt Márton gazda. Meg is tudhatták mindjárt, mert Márton gazda nem titkolózott egy csöppet sem. Ezt mondá:

— Ma délután sok dolgom volt a kert helyiségben s az ivó egy ideig egészen üresen maradt. Sokszor megtörténik. De ma, amint aztán bementem, észre vettem, hogy a fiók nyitva és harmincz forint hija van a pénznek. Ezt a pénzt pedig csak a diák vendégek valamelyike vihette el, mert a szemközti ház előtt éppen ekkor kint ült az öreg gazda és azt mondta, hogy az egész idő alatt más senki sem lépett a korcsmába, csak három vagy négy diák.

— Mehetett oda más is, szolt Miklós. De hát mit akar tőlem?

— Már kérem alássan, más nem volt ott senki, a szomszédom bizonyosan tudja. Miklós urfitól pedig azt kérem, hogy mint ilyen nagy diák és gavallér, fogja elő azokat az urfiakat, akik ott jártak és aki elvitte a pénzemet, azt kényszeritse rá, hogy adja vissza. Mert hát nem szeretnék nagy bajt csinálni. De már akármilyen lesz, a pénzemet nem hagyom. Ha nem kapom vissza, bizony megyek az igazgató urhoz és bejelentem.

Ez bizony komoly és csunya dolog volt. A fiuk, amint hallották, ugyancsak boszankodva néztek össze. Itt szégyen fenyegeti az egész diákságot! Miklós, aki bár hiu és könnyü véru, de emellett igen becsületérvő és elég eszes ifju volt, szintén elkomolyodott s pár pillanatig nem felelt; de ez alatt a pár pillanat alatt jól meggondolta, mit feleljen, s Márton gazda kissé meg volt lepetve, mikor Miklós aztán így szolt:

— Kedves Márton gazda, azt bizonyára megteszem, hogy kivallatom azokat a fiukat, akik ma ott jártak. De én nem látom olyan bizonyosnak, hogy éppen csak valamelyik diák vihette volna el azt a pénzt.

— De kérem, mikor más nem járt ott...

— Azaz csak a szomszéd nem látott mást; de bemehetett valaki az udvar vagy a kert felől is. Azért tehát addig ne igen keverje az iskolánkat gyanuba, amíg jobban be nem tudja bizonyítani a vádat. Az igazgató urhoz is hiába megy, mert az

ön puszta szavára nem fog mindjárt valamennyiünket tolvajnak hinni.

— Nagyon szép ez mind, kedves Miklós urfi, de én a pénzemet nem hagyhatom. Meghiheti, hogy nem jöttem volna ide, ha komolyan nem hinném, hogy a diák urfiak valamelyike esente el. Persze, ha be tudnám bizonyítani hogy melyik, akkor nem jöttem volna Miklós urfihoz, hogy igazítsuk el a bajt csöndben s ne csapjunk lármat.

— Azt nem is tanácslom. Én majd kitudom, kik jártak ott s előveszem őket.

— Jól van. Én pedig egyelőre várok. De a pénzemet nem hagyom.

Ezzel Márton gazda eltávozott. A fiuk

nagyon komolyan tértek haza s kivált a nagyobbakon meglátszott, hogy a Márton gazda gyanuját nem tartják olyan alaptalannak, amilyenek Miklós az iskola jó hire érdekében bizonyítani próbálta. Maga Miklós is egészen máskép

beszélt, mihelyt Márton gazda odább ment.

— Ilyen csufság nem száradhat rajtunk, ezt tisztába kell hozni!

Csakhogy ezt könnyebb volt mondani, mint megtenni. Azt hamar kiderítette

Miklós, hogy az a három fiu, akit abban az időben a »Zöld fá«-hoz betérni láttak, Berti, Andor és Gábor volt. Mind egyik külön volt ott, kevés idővel egymás után. Miklós keményen elő is vette őket, de egyik hevesebben tiltakozott, mint a másik. Gábor kurtán, de büszkén felelé:

— Ilyen gyanura még csak nem is felelek.

Hogy Berti nem tette, azt Miklós bizonyosra vette,

mert jól ismerte a durva, de becsületes fiut. Andor pedig szörnyen sértettnek látszott, hogy őt ilyesmivel gyanúsíthatják, mikor neki mindig bőven van pénze, mert nemcsak szüleitől kap pénzt, hanem a bácsitól is, a nénitől is. Nincs az

A HÜTELEN VÁSÁRLÓ. (Lásd a 218. lapon.)

gazda odább

száradhat raj-
!

volt mondani,
ar kiderítette
Miklós, hogy
z a három fiu,
kit abban az
dőben a »Zöld
á«-hoz betérni
áttak, Berti,
Andor és Gá-
bor volt. Mind
egyik külön
volt ott, kevés
dővel egymás
tán. Miklós
keményen elő-
s vette őket,
de egyik heve-
sebben tiltako-
zott, mint a má-
sik. Gábor kur-
tán, de büszkén
felelé:

— Ilyen gya-
nura még csak
nem is felelek.

Hogy Berti
nem tette, azt
Miklós bizo-
nyosra vette,
a, de becsüle-
srnyen sértett-
esmivel gyanu-
dig bőven van
től kap pénzt,
től is. Nincs az

intézetben senkinek annyi pénze, mint
neki.

Ekkép tehát nem derült ki semmi.
De a fiuk mégis nagyon kedvetlenül be-
széltek erről a gonosz esetről és legtöb-
bet beszélt Andor, aki szörnyen méltat-
lankodott, hogy most már bajos is lesz
a »Zöld fá«-ba
járni, mertmin-
den diákra gya-
nusan fognak
ott tekinteni.

— No, de
végre is igaz-
ságtalanul gya-
nusit az a Már-
ton gazda, szölt
Pali. Ha Ber-
ti nem tette, s
te sem tettet:
bizonyos va-
gyok benne,
hogy Gábor
sem tette.

Andor fur-
csán vonogatta
a vállát.

— Hiszen
persze, én sem
merném mon-
dani, szölt az-

tán közönyös hangon. Gábornál csak az
a baj, hogy az a nagy adóssága van Már-
ton gazdánál.

— Micsoda? Adósa a korcsmáros-
nak?

— Persze, még pedig nagy összeggel
s nem tudja megfizetni, ámbár Márton
gazda sürgeti.

A fiuk összenéztek. Ez már gyanus.
Igy a Gábor dolga nem olyan nagyon
tisztá. Aki nagyon meg van szorulva,
könnyen téved rossz utra. A fiuk elha-
tározották, hogy nem türnek maguk közt
tolvajt s felszólitják Gábort, tisztázza
magát. Pali és Vili vállalkoztak, hogy be-

szélnek vele, s
mindjárt föl is
keresték. De
alig hogy Pali
bele kezdett a
beszédbe, Gá-
borindulatosan
rárivalt:

— Micsoda?
Te is mered
emlegetni előt-
tem? Eltaka-
rodjatok, mert
mindjárt meg-
bánjátok!

A vallatókül-
döttség meg-
hökkenve hát-
rált, mert azt
jól tudták, hogy
Gábornak ke-
mény ökle van
s ha neki dühö-
dik, ketten sem

birnak vele. Vili azonban nem tágitott.

— No, csak ne heveskedjél, Gábor,
mondá. Mi éppen a te érdekedben jöttünk,
hogy tisztázd a dolgot, nehogy folt legyen
a neveden.

— Az nem a ti dolgotok! A nevedet
majd tisztán tartom én magam! Nincs
szükségem a ti segítségtekre.

ERZSIKE OLVAS. (Lásd a 219. lapon.)

— De gondold meg...

— Csak azt gondolom, hogy aki még egyet mer szólni nekem erről a hitvány-ságról, az megkeserüli.

Ezt Gábor villogó szemekkel s oly fenyegetően mondta, hogy a küldöttek sietve odább álltak. Elmondták az összegyűlt pajtásoknak, hogyan jártak.

— Hm! Az nem igen mutat jóra, ha valaki oly nagyon nem szereti, hogy előtte erről a dologról beszélnek, szólt Andor.

— Sőt éppen ez nagyon gyanus, mondá a különben komoly Pali.

— Én nem találom gyanusnak, szólt közbe hévvel Elek. Természetes, hogy boszantja, ha gyanusítják. Én egy csöppet sem hiszem, hogy ő tette.

— No, az természetes, mert te mint régi jó barátodat védelmezed, szólt Vili. De én is azt mondom, Gábornak ez a viselete nagyon gyanus. Különben te, mint jó barátja, talán még beszélhetnél vele.

— Oh dehogy! Én már nem vagyok vele bizalmas viszonyban, nem igen akarja.

— Ma délután is láttam, hogy a kapuban együtt beszéltek, szólt Győző.

— Csak pár szót. Hivtam, hogy sétáljunk együtt, de azt felelte, hogy egyedül akar menni.

A fiuk nagyon csóválták a fejüket. Mind ugyan-egyét gondolt. Andor ki is mondta:

— És éppen akkor ment oda Márton gazdához... és nem akarta, hogy vele menjen valaki. Világos!

A fiuk teljesen bizonyosnak találták, hogy Gábor a tolvaj. Rábizonyítani nem

lehet ugyan; de világos. És elhatározták, hogy Gáborral ezentul senki sem áll szóba.

Másnap Gábor ezt már ugyan-csak keserűen tapasztalta. Az egész diáksereg hamar elhitte, hogy Gábor a tolvaj s egyik-másik még örült, hogy ekkép ez a csunya eset rövid idő múltán tisztázva lesz, mert a bűnös bizonyosan meg fog törni és megvallja tettét. Andor pedig folyton szitotta a gyanut s néhány fiút a legkisebbek közül betanított, kiáltásák Gábor után mindig azt, hogy: »Hol a Márton gazda pénze?«

Ezzel azonban Andor kissé roszul járt. Az egyik kis fiu nagyon közelről találta ezt kiáltani s nem volt ideje elmenekülni. Gábor dühösen megragadta s a kis fiu ijedtében, hogy elkerülje a verést, könyörögve kiáltá:

— Jaj... ne bánts... én nem akarom... Andor mondta, hogy ezt kiáltozzuk?

— Igen? Mindjárt meglátjuk, igazat beszélsz-e?

Andort, szerencsétlenségére, éppen egyedül találták s Gábor keményen torkon ragadva őt, kérdé:

— Igaz-e, hogy ezeket a kis tácskókat arra tanítottad, hogy engem sértgessenek?

— É... én... én? Dehogy... oh dehogy! hebegte Andor ijedten.

De a kis fiu nem kívánta megkóstolni a Gábor öklét és mikor látta, hogy Andor ijedezve tagad, gunyosan mondá:

— Mit? Talán bizony el akarnád tagadni? Hiszen hármunknak mondtad: nekem, Elemérnek és Lajosnak, és biztatál, hogy ne féljünk, te megvédelmezel.

— Oh ti haszontalan kis gyávák! tört ki Andor mérgesen.

— Ugy? szólt Gábor szikrázó szemmel. Tehát igaz, és te bizony talán még azt hitted, hogy az a vitézség, ha ezeket a kicsinyeket felbujtogatod? Majd elmulik ettől a kedved!

Andor gyáva is volt, ügyetlen is. Próbált ugyan védekezni, de csak még rosszabbul járt, mert Gábor az ő bőszen haragjában csak annál keményebben rontott neki s irgalmatlanul eldöngötte, földhöz vágta, ütötte-verte, s csak mikor már szinte bele fáradt, akkor eresztette el.

Kék foltokkal tele menekült Andor és csakugyan elmúlt a kedve, hogy nyiltan szembe szálljon többé. Gábor pedig egy kis ideig a kielégített boszu érzetével járt-kelt a kertben. De lassanként elszállt a haragja s egyre szomorubb gondolatok lepték meg. Mi haszna, ha egyik vagy másik fiut megveri? Azért mégis valamennyi megvetéssel néz reá, tolvajnak hiszi, kerüli, és ha nem szemben, hát bizonyosan a háta mögött csufolja. És ez a hitvány Andor bizonyosan még inkább ellene fogja ingerelni a fiukat; elmondja, milyen bajban van az adósságával, s ez még inkább fogja növelni a gyanút. Oh, mennyire bánta most már, mennyire haragudott saját magára, hogy elcsábította magát! Akárhogy törte a fejét, nem tudott módot kitalálni, hogy a hinárból meneküljön. Pedig érezte, hogy ha megdölgötlan volt is, de olyan bünt nem követett el, hogy ennyi bajt, szégyent érdemelne.

És tehetetlensége szomorú érzetében zokogva dőlt egy padra.

Arra rezzent föl, hogy valaki erősen körül karolta és halkán, jóságosan mondja:

— Most el nem illansz előlem, akármit csinálsz. Beszéljünk csak egy kicsit erről a te dolgodról.

Elek volt az, aki e szavakkal oda ült Gábor mellé. Gábor nem is próbált ezuttal odább menni. A sok baj, kellemetlenség megtörte daczos büszkeségét, s mikor mindenki megvetéssel fordult el tőle, vigasztalón hangzott az a baráti szelid szó. Letörölte könnyeit, de aztán csüggedten, vállvonogatva szólt:

— Nagyon szép tőled, Elek, hogy most is eljössz hozzám... de minnek beszélnék arról? Ugy sem lehet rajta segíteni.

— Ki tudja? Négy szem többet lát, két fej többet gondol, hát addig törjük a fejünket, amíg kitalálunk valamit. De legelőször tudnom kellene mindent, hogy és mint történt.

— Csak nem hiszed te is, hogy én loptam el a Márton gazda pénzét?

— Nem, ezt nem hittem egy pillanatig sem.

Gábor hálásan tekintett Elekre, ez pedig tovább szólt:

— Az a baj, hogy olyan nagy adósságod van ott. Ezért hiszi el mindenki, hogy ily módon akartál pénzhez jutni. Tehát először is ezt az adósságot köllene rendbe hozni. Mondd el nekem az egészet, elejétől fogva.

Gábor elmondta s szinte jól esett neki, hogy elmondhatta. Mikor befejezte, Elek is vakarta egy kicsit a füle tövét.

— Huszonöt forint! Az nagy pénz nekünk. Én is bizonyos vagyok benne,

hogy az a ravasz Márton gazda nagyon megsalt. De hát nem hagyjuk magunkat. Legjobb lesz, ha először is Jenővel beszélünk.

— Oh! Én nem mehetek Jenőhöz... olyan durván megsértettem!

— Rég elfelejtette ő azt és nem tart haragot, ne félj. Csak jőjj, Jenő olyan jó és okos, hogy bizonyosan ad valami jó tanácsot.

— Ha gondolod... hát menjünk! De hol találjuk?

— Itt láttam az imént a lugasban olvasgatni. Tudod, ő mindig magányosan tölti a szabad idejét.

Jenő csakugyan ott volt s barátságosan fogadta a két kisebb pajtást. Gábor zavartan állt meg a komoly, bár szelid tekintetű ifju előtt, de hamar vissza nyerte nyugodtságát, mikor Jenő nyájasan kérde:

— No's, mi ujság?

Elek vállalkozott rá, hogy mindent elmond. Jenő nagy figyelemmel hallgatta s aztán egy kis gondolkodás után így szólt:

— Igaza van Eleknek, hogy nem szabad kétségbe esned, Gábor barátom. Eligazítjuk ezt valamiképen.

Legelőször is bátran szembe köll nézni a bajjal. Abból, amit hallottam, én is hiszem, hogy nem tartozol Márton gazdá-

nak többel négy-öt forintnál. Menj tehát hozzá és szólítsd föl kereken, szállítsa le a számlát az igazi összegre.

— De hátha nem teszi és még talán meg is haragszik? aggódék Gábor.

— Ne félj semmit a haragjától s

légy bátor vele szemben. Majd meglátjuk, mi lesz. Ami pedig azt a pénzlopást illeti, én sem hiszem, hogy te követted

Csak azt hozdad rendbe, amiben igazán hibáztál.

Sokan csak azért kérnek tanácsot, hogy ne kövessék. De Gábor most okosabban cselekedett. Hogy is ne, mikor már is annyira könnyebbnek érezte a helyzetét. Már nincs egészen elhagyatva, itt van vele hű barátja, kit eddig annyira félre ismert. És nem gondol roszat róla Jenő, ez a kedves, derék ifju, akinek az ítélete pedig többet nyom, mint a sok megfontolatlan fiúé együttvéve. A kinek két jó barátja van, az már könnyebben megküzdhet minden bajjal.

MADARAK TÖRVÉNYSZÉKE. (Lásd a 220.)

Gábor és Elek elhatározták, hogy azonnal és együtt elmennek Márton gazdához. Amint a kertből ki s az udvaron keresztül mentek, a többi fiu meglepetve látta, hogy az egykori két jó barát ismét karonfogva jár és bizalmasan beszél.

— Oh, oh, hát össze békültek? szólt Andor gunyosan Győzőhöz. És éppen most? Ezt nem tettem volna föl Elekről.

— Csakugyan furcsa! Ez nagyon furcsa!

(Folytatása következik.)

BIGA-JÁTÉK.

(Képpel a czímlapon.)

A HOMOKOT csak úgy rúgja,
A haragját bűgja-zúgja,
Játékok legvígabbika:
Morgó-bongó csiga-biga.

Akinek csiga-bigája
A leghosszabb táncot járja
— Forgó bácsi a birája —
Az lesz a játék királya!

A HÜTELEN VÁSÁRLÓ.

(Képpel a 212. lapon.)

— JER CSAK Ninuska, itt egy hatos, szaladj át a szomszédba és hozz három söt.

Szaladt Ninuska a mamához és nagy örömmel vette át a hatoskát. Nagyon szeretett vásárolni. Voltakép nem sok része volt ugyan még benne, mert csak úgy vásárolt, hogy az anyját kísérte. Csak éppen ide a szomszédba a kiskereskedőhöz ment át néha és vásárolt holmi apróságot. Akkor sem azt, ami neki tetszett volna, hanem amit a mama rendelt. Az pedig mindig holmi unalmas liszt, só, kenyér meg efféle volt. Pedig mennyi jobb portéka van ott! Azokban a nagy üvegekben menyi czukorka, füge, datolya!

Éppen az imént is nézte a boltalakban s most, hogy kezében a hatoskával belépni készült a boltba, nagyot sohajtott. Mért nem vehet már egyszer azt, amire kedve van!

Egyszerre gondolt valamit.

— Most azért is veszek abból a pompás fűgéből. A fele hatoskán azt veszek. Elég söt ad a boltos a többiért.

Amint gondolta, meg is tette. Csak mikor letette a hatoskát a bolt-asztalra, akkor akadt meg kissé a nyelve és nagyon, de nagyon nehezen tudta elmondani, mit is kíván. Az öreg boltos egy pillanatig komolyan, aztán mosolyogva nézett rá.

— Igen? No mindjárt kis leányom. Kimérte neki a söt, aztán adott neki három pompás fűgét.

— Lám, milyen okos voltam. Ez a só... ez majdnem annyi, mint máskor... söt igazán szinte éppen annyi, a mama észre sem fogja venni. Nagyon okosan tettem.

Eldugta a csemegéjét s otthon aztán elrejtőzve ette meg. Mikor elkövetkezett az ebéd ideje, már éhes volt újra és örült, hogy milyen jóízűen fog ebédelni. De amint a levest megkóstolta, nagyon rossznak és izetlennek találta.

— Én... én... nem tudom... ebből hiányzik valami... így nem ér semmit.

— Ugyan mi hiányoznék? szölt a mama. Nézd, egészen olyan a színe, mint az enyémmek, az enyém pedig jó.

De Ninuska nem tudta megenni a maga porcióját. És a többi étellel is úgy volt s mikor a mama megint csak azt mondta, Ninuska duzzogva szölt:

— Oh, mit ér, ha csak jónak látszik, mikor mégsem az... hiányzik belőle valami.

— Hát úgy gondolod, hogy nem elég, ha csak látszik jónak, de hiányzik a sava-borsa? Ez nemesak a levesnél van így. Az embernél is úgy van az... sokszor külsőleg jónak látjuk, de hiányzik a sava-borsa, a belső igazság. A nélkül pedig nem ér semmit, ráismernek, hogy rossz.

Megértette Ninuska nagyon jól. A mama mindent tud... oh, milyen szégyen, hogy megfogta!

Zokogva vallotta meg bűnét s megfogadta, hogy soha, soha többé nem akar olyan lenni, mint az az izetlen rossz leves!

is leányom.
ott neki há-

ltam. Ez a
máskor...
ri, a mama
von okosan

tthon aztán
következett
ra és örült,
pédelni. De
agyon roz-

dom... eb-
n ér semmit.
k? szolt a
színe, mint
jó.

megenni a
tellel is ugy
t csak azt
ólt:

nak látszik,
yzik belőle

gy nem elég,
yzik a sava-
él van így.
... sokszor
yzik a sava-
élkül pedig
ogy roz.

gyon jól. A
milyen szé-

inét s meg-
é nem akar
a roz leveles!

ERZSIKE OLVAS.

(Képpel a 213. lapon.)

MEGHOZTÁK az esti lapot,
Erzsike kapá kezébe,
S gondosan szétbontogatva
Ült a kandalló elébe.

»Mi az ujság? Mi hír Budán?
Hadd forgassam, olvassgassam.
Megint késés! Ejnye már no!
Ha gyorsvonat, mért jár lassan?»

»Pedig én az esti lapban
Csak azt lesném, csak azt várnám:
Mikor, mikor érkezik meg
Az én édes, jó apácskám?»

TINIKE ÉS DINIKE.

(Képpel a 221. lapon.)

— Hová mégysz Dinike?
— Megyek iskolába.
— Iskolába? Jaj, jaj! De nagyon
sajnálalak!

— Mért sajnálsz, Tinike?
— Hogy ne sajnálnálak, te szegény
Dinike! Ilyen szép időben! Nézd, hogy
ragyog a nap s neked be köll menned,
leczkére figyelned! Lám, én itt maradok,
kedvemre vigadok, az abroncsot hajtom,
míg csak meg nem unom. No, valdd meg
igazán, hogy magad is ezt nem szeretnéd-e
jobban?

— Hm! Biz azt nem mondom...
abroncsot kergetni kedves mulatságom. De
hát most nem lehet.

— Pedig de jó volna! Kettesben
mulatnánk, mindjárt vigabb volna. No de én
magam is elmulatok szépen, míg neked
ugy-e hogy keserves dolgod lesz ott az
iskolában?

— Keserves? Azt éppen nem igen
mondhatnám, mert a tanító ur szépeket
beszél ám! Aztán meg is dicsér, ha tu-

dom a leczkém, ha nem sülök bele a fel-
olvasásba.

— Micsoda? Azt mondd: a felol-
vasásba? Talán bizony te már olvasni is
tudnál épp úgy mint apácska?

— De tudok ám! Nem látod a köny-
vem? Akárhol ütöm fel, elolvasom köny-
nyen. S milyen szép kis mesék s képek
vannak benne! Nem köll már nekem a
mama segítsége, elmulatok mese olvasás-
sal egymagam is.

— Igazán? Ejnye no... azt én is
szeretném. Hát aztán... mutasd csak...
nehéz mesterség az?

— Oh dehogy! Nézz ide... csupa
merő játék annak, aki tudja. Im, ez a kis
mese, felolvasom mindjárt... De nem,
nem érek rá, el találnék késni, és a tanító
ur nem mondaná többé, hogy a fiuk rólam
vehetnek mind példát.

— Ah, ez már szép dolog! Tudom,
büszke is vagy!

— No, ha nem is büszke, de ör-
vendek rajta, s a mamám is oly nagy
örömmel hallja, hogy mindig megcsókol,
gyakran megjutalmaz és ha leczkéim után
játszani indulok, annál vigabb vagyok.

— Ejnye... hm! Dinike... így hát
nem sajnállak... Sőt inkább szeretnék
a helyedben lenni. Jaj milyen jó volna,
ha én is tudnék szép könyvet olvasni,
ha megdicsérenének, megjutalmaznának.
Pusztán játékkal ezt nem lehet elérni?

— Nem bizony, Tinike. Ámde van
mód benne, hogy ha nem is mindjárt, de
idő multával neked is kijusson az ilyen
örömből.

— Igen? Jaj Dinike, mondd csak,
mit kell tennem?

— Kérd meg a mamádat, küldjön
iskolába. Mondd, hogy nem ijedsz meg az
ábéczés könyvtől, kedved van tanulni.

— Meg is teszem, még ma! És meg-
lásd, Dinike, mához esztendőre olvasok
úgy mint te.

HOGYAN JÁRT A MISKA TROMBITÁS.

TROMBITA. ritta tritta,
Országga most azt rikitja:
Hogy megérkezett a ritka,
Jeles, fényes Krumpli Miska!

Napestig ezt harsogtatná,
Ha a szemem nem bolygatná
Az a kis tálcaska ottan,
Turós lepénygel rakottan.

Jaj, de mikor nincsen zsebem!
Az a lepényt hova rejtsem?
Kerés férne el a számba —
Többet gyűrök trombitámba.

Igy lesz helyes! Jöszte lepény,
Trombitámba begyűrlek én.
Hát ha most megharsogtatnám?
Jobban, szebben szólana tán.

Dehogy jobban, dehogy szebben!
Nem harsog már, csak úgy nyekken —
Szára görbe lett, s az alja
Mint a púp, épp olyan kajla.

S jaj, szegénynek a pereme,
Mint a cserép megrepedve!
Amit szántak trombitának,
Biz' nem való tarisznyának.

MADARAK TÖRVÉNYSZÉKE.

— Állatmese. —

(Képpel a 216—217. lapokon.)

ETEDHÉT határban nem volt olyan nevezetes madárváros, mint a milyen Varjuliget volt. Ősrégi fák valának azok, melyeket az erős és hatalmas varju-nemzetség elfoglalt. Ott építette, javitgatta a fészkeiket, és nem volt olyan öreg varju, aki más tanyára emlékezett volna.

Nem merte őket háborgatni senki, de nem is lett volna tanácsos. Mert ha már egyenként is hatalmasok voltak, hát még ha az egész sereg összeállt! Nem mert azzal szembe szállni még a bátor sasmadár sem. De még csak közel sem merészelt menni senki, akit oda meg nem hívtak a házi gazdák. Így aztán híres és nevezetes madárváros lett az, melyet az egész madárvilág nagy tiszteletben tartott.

És mégis lakott ezen a pompás, biztos helyen egy csapat apró atyafi, akik-

nek a hatalmas varjak nagylelkűen megengedték, hogy ott rakhassák fészkeiket. Ezek pedig közönséges kis verebek voltak, akik itt húzódtak meg, jól tudva, hogy itt semmi ellenség sem bánthatja őket, mert még a rabló bagoly, a tojáspusztító menyét is fél a varjak erős csőrétől. Maga a varjuligeti öregbiró, aki a legvénebb és legbölcsebb varju volt, mondá nekik:

— Jól van, ti haszontalan apróságok: itt fészkelhettek, de csak addig, amig valami garázda csinyt nem követtek el. Hát eseteken járjatok.

Biz' ez nagyon szép volt a hatalmas varju öregbirótól s a verebek örültek is neki nagyon. Jó dolguk volt, vigan éltek s azt lehetne hinni, hogy mivel olyan jó dolguk volt, azt kívántak másnak is. De bizony nem mindenki olyan, hogy ha maga szerencsés, azt kívánja másnak is. A mi verebeink, mert maguknak nem volt semmi bajuk, szerettek a más ügyebajával foglalkozni, de nem azért hogy segítsenek, hanem hogy csufondároskodjanak.

— Képzeljétek, szólt egy este Csiripi, képzeljétek, azok az élhetetlen fecskék amott a kántor házánál mit csinálnak.

Nem hogy új fészket építenének, hanem a tavalyit foltozgatják össze.

— Az ám, magam is láttam, szólt Csörecseni. És hitvány sárból rakják a fészkeket! Milyen csufság! Hát nem tudják fűszálból fenni szépen, mint más tisztességes madár?

— Igazad van! És aztán mégis milyen finyások! Azt mondják, nem maradhatnak itt télire, melegebb vidékre kell

költözniök, mint holmi nagyuraknak. Nem köllene eltűnni, hogy így hetvenkedjenek.

— Persze hogy nem! Azzal kérkednek, hogy ők ott laknak az emberek házánál, őket nem bántja senki, lenéznek minket, pedig még igazi fészket sem tudnak rakni és nem bírnak itt a fán megélni, mint más jóra való

TINIKE ÉS DINIKE. (Lásd a 219. lapon.)

madár.

Ekkor a fa tetejéről egy kemény hang szólt közbe:

— No, micsoda vásárt csaptok ti ott lent? Mit zavarjátok a mások éjjeli nyugalalmát?

— Bocsánat, hatalmas varju ur, csak úgy beszélgetünk, hogy azok a haszontalan fecskék milyen lusták. Még csak új fészket sem raknak. A régit tatarozzák össze sárral. Tessék csak megnézni.

— De nem tetszik, felelt az öreg varjubiró szigoruan. A fecskék jól teszik, amit tesznek; öreg apjuk is ugy cselekedett, és senkinek semmi köze a más dologhoz. Ti pedig fogjátok be a szátokat, ne csufoljatok másokat, hanem aludjatok, mert különben kiverlek innen!

Elhallgattak a verebek, de annál inkább boszankodtak. A fecskékre meg már éppen megharagudtak, hogy ezek miatt olyan kemény fenyegetést kellett hallaniok. De azért lassanként mégis csak a szárnyuk alá dugták a fejüket és elaludtak.

Másnap reggel azonban eszükbe jutott az esti boszuság és szerették volna kitölteni a haragjokat. Csakhogy a varjakkal persze ki nem köthettek, mert azt előre tudták, hogy bele vesztenének, de még a tanyájokat is elvesztenék.

— Hiszen tulajdonkép nem is az öreg varju-biróra kell haragudnunk, szölt Csiripi. Ó álmos volt, hát aludni akart. Hanem azok a haszontalan fecskék az okai.

— Persze hogy azok! szöltak mind a többiek. Azokon kellene boszut állanunk.

— Igen ám, de hogyan?

— Kigondolunk valamit. Azoktól bizony nem kell félnünk, bírnunk velök.

— No, csak nem kell nagyon elbizakodni. Inkább fortéllyal fogjunk hozzá.

— Az nagyon jó lesz. Te ügyes vagy, Csiripi, gondolj ki valamit.

— Azzal hamar készen vagyok. Oda repülünk közelre és lesni fogjuk, mikor nem lesznek otthon. Akkor aztán bemelegyünk a fészükbe, kiszórjuk a tojásokat, a fészket pedig szétrontjuk.

— Helyes a beszéd! Ezt meg is tesszük! Majd nem lesznek aztán olyan gögösek.

— És ha valaki kutatná, ki tette? — ráfogjuk, hogy a csóka vagy a szarka, mert azok különben is szoktak ilyen csinyeket elkövetni.

Ebben megegyeztek és összebeszéltek, hogy mindegyik más-más oldalról repüljön a fecskefészek tájára és rejtőzék el a szomszédos fák közt. Majd aztán Csiripi jelt ad, mikor lehet elörontani.

A fecskefészekben ezalatt semmi rozsat sem gyanitva ült a fecskepár és örvendezve nézte a tojásakát, melyekből majd szép kis fecske-fiókák fognak kikelni. Lassan-lassan megéheztek és idején valónak gondolták, hogy eleség után lássanak s egy kicsit ki is röpködjék magukat. Láttak ugyan jó idővel előbb gyanus verebeket errefelé ólálkodni; de ezek már eltűntek, nincsen semmi veszedelem.

És vigan kiröpültek.

Alighogy elröppentek, hangos csiripolással elörontott Csiripi és utána még hárman az összesküvök közül. Gonoszul megrohanták a fecskefészket, kiszörták a tojásokat, melyek összetörték a földön; aztán szétrongálták a fészket, mely darabokban hullt alá. Pár percz mulva sebesen odább illantak.

— Igyekeznünk kell, hogy mielőbb jó messze legyünk, nehogy ránk gyanakodjanak.

— Ne féljeteK semmit, szölt Csiripi. Miadjárt módját ejtem én annak, hogy nem is gondol ránk senki.

Éppen egy kis pintyőke mellett haladtak el.

— Képzeld csak, kedves pintyőke! szólt Csiripi. A szegény fecskepárnak szétrombolták a fészket. Azt mondják, hogy vagy a csóka, vagy a szarka tette.

— Kitelik tőlök, mind a kettő gonosz ficzkó.

Már a pintyőke úgy adta tovább a hírt a tengeliczének, hogy a csóka és a szarka követték el a gonosz tettet. Rövid idő múlva az egész környék minden szárnyasa tudta és utoljára már úgy megtöbbitették a hírt, hogy még azt is tudták, ki mindenki látta, mikor a két gonosztevő garázdálkodott. A ravasz verebek pedig nevettek.

Persze nem nevettek a szegény fecskék, mikor haza tértek és látták a rettenetes pusztítást. Sirtak, jajgattak és még csak azt sem tudhatták, ki okozhatott nekik oly nagy szomorúságot, mikor ők soha senkit sem bántottak. De aztán hallották ők is, mit beszélnek a madárvilágban. És elmentek panaszra Varjuligetbe az öreg varjubíróhoz. Tegyen igazságot, már csak azért is, mert a gonosztevő szarka és csóka úgy szegről-végről atyafi a varjunemzetséggel, hát ha nem kapnak büntetést, még azt fogná mindenki hinni, hogy hatalmas rokonaik biztatják őket a gonoszságra.

— Már pedig azt ne mondhassák! szólt az öreg varjubíró. Nyugodjatok meg kis fecskék, megkapjátok az igazságokat. Mindjárt holnap törvényt tartunk és kikutatjuk a gonosztevőket.

Azonnal ment is széltibe az izenet, hogy minden madár gyűljön vasárnapra a Varjuligetbe, mert ott nagy tövénylátás

lesz és szükség lesz mindenkire, aki valamiről tanuskodni tud.

A verebek összesugtak és nevettek.

— No már arra magam is kíváncsi vagyok, mit fognak kisütöni, szólt Csiripi. Mi bátran oda mehetünk, ránk még csak nem is gyanakszik senki.

Másnap a kitűzött időben nagy kíváncsian gyülekezett a madársereg. Aki csak tehetette, mind ott volt, mert mind szerette a szelid jó fecskét és kívánta, hogy az a gonosztevő, aki ilyen kedves madárpajtásnak bűt okoz, megkapja büntetését.

Az öreg varjubíró elfoglalta a bírói széket, amely különben csak egy fa ága volt, aztán nagyon komolyan mondá:

— Bizonyosan mindnyájan tudjátok, miért vagyunk itt együtt. Egy nagy gonosztettről fogunk itélni. Azt is tudjuk már jóformán, ki a bűnös. Lépj elő, szarka és valld meg bűnödöt.

— Micsoda? Én? csörrent fel a szarka haraggal. Nem követtem én el semmi rosztat.

— No csak ne tagadd! Sok csinyednek hallottuk már hirét.

— Az meglehet. Nem is tagadom, hogy egyszer-másszor elkövettem valamit. De most ártatlan vagyok, be is tudom bizonyítani. A vadgalamb lehet a tanum, hogy éppen abban az időben a saját fészkelem javításával voltam elfoglalva.

— Az már igaz, bizonyíthatom; szólt a vadgalamb.

— Akkor hát a csóka álljon elő, parancsolá a varjubíró.

De erre egy piczi madárka, az ökörszem odaröppent a bíró elé.

— A csókát is hiába vallatnád, mert ámbár ő is sok gonoszszágot követett már el, de ebben ártatlan. Hanem amott ül egymás mellett az a négy veréb, azokat vezettesd elő, azután majd én elmondom, mi történt.

A bíró meghagyta egy pár éles csőrű seregélynek, akik a zsandárságra vállalkoztak, hogy vezessék elő azt a négy verebet. Nagy lett erre a bünösök ijedelmé. Szökni szerettek volna, de belátták, hogy ez hiába való volna. Lehorgasztott fejjel, megzavarodtan ültek ott a bíró előtt. Akárki is láthatta, hogy ezeknek nincs rendjén a lelkiismeretük. Hát még mikor a kis ökörszem elmondott mindent s végül így szólt:

— Én ott ültem a közeli sövényen, nem vettem észre s így mindent láttam. Sőt még azt is hallottam, amint Csiripi ravaszul mindjárt kifőzte, hogy másra fogják rá a csinyt.

— És ránk akarták fogni! szóltak a szarka és csóka mérgesen. Ez már valóban szigoru büntetést érdemel.

— Azt meg is fogják kapni, szólt az öreg varjubíró. Először is ezennel kitiltom őket innen a Varjuligetből, itt többé nem lakhatnak. Aztán amit ők cselekedtek másokkal, az történjék velök is. Ti ketten: Csóka és Szarka, hajtsátok végre az ítéletet, ti pedig seregélyek, üzzétek el innen messzire a gonosztevőket.

A seregélyek ezt rögtön meg is tették, egészen a szomszéd határig üzve a bünösöket. A csóka és a szarka pedig neki rontottak a verebek fészkeinek és azonnal szétrombolták.

Ezt még látták messziről a száműzött verebek és keservesen jajgattak. Csak a szomszéd határban mertek meghihenni s ott sohajtva bámultak egymásra.

— Jaj, Csiripi, te gonosz Csiripi, milyen veszedelembé döntöttél mindnyájunkat! Gonosz indulatból vétettünk ártatlanok ellen s nem gondoltuk meg, hogy előbb-utóbb minden gonosztett napfényre derül!

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Halász Pál. Valamivel jobban is megerőltethetné magad, hogy kis olvasó társaid, akikre bízod a rejtvényed kihüvelykezését, szintén megerőltessék magukat. — **Lang Mariska.** A kockába írott betűk olvashatatlanok. Az ilyet nagyon gondosan és világosan, úgy szólván pingálva kell papirosra tenni. Így átdolgozva küldjed be újra. — **Magyary Beata.** Valóban fényes eredmény: a türelem s szívjóság sikere. S nem kevésbé értékes az az ügyes levélke, mellyel azt a kicsi »hadsereget« a »Kis Lap« táborába, jótékony hadgyakorlatok megejtése végett, berukoltattad. Hogy mire fordítják az elhasznált levél-bélyegeket: ezt annyiszor mondtam már el e rovatban s megértése is oly közel fekvő, hogy bizony arra könnyű rátérni külön magyarázat nélkül is. Nem hinném, hogy ne volna közeledben valaki, aki erre a kérdésre a kielégítő választ meg ne adná. — **Balás Iván.** Majd ha Káposztás-Megyer országos hírű helységgé válik, kiadjuk róla a te rajzodat. Addig pedig, kis öcsém, válassz méltóbb tárgyat a megörökítésre. Mindjárt a közelben találsz. El is várom. — **Izmosy Mariska.** Pogány gyermekek részére nem gyűjtök, valameddig nagy számmal lesznek inséges magyar gyermekek. A küldeményedet ezek javára is fogom fordítani. — *Több levélről a jövő számban.*

Jótékonyság.

A tüzkárosultak javára: Harangi Irén 2 frt, Polakovits Ödön 50 kr, Basch Szerike 1 frt., Kommer Pista 2 frt.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón.
Forgó bácsi.